

ΠΑΝΘΡΑ.

—*—

δου, ἡ ὀρθότερον εἰπεῖν, ἡ ἀνθοδέσμη τοῦ Χρυσοῦ ῥόδου, (καθότι συγκροτεῖ αὐτὸ δεκάς ἀνθέων, τιθεμένων ἐντὸς ἀγγείου ἔχοντος σχῆμα κομψότατον καὶ ἐργασίας ἀρίστης) ἐκτίθεται εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τραπέζης, ἐν μέσῳ δύο λαμπάδων ἀνημμένων. Εἰς τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν προσφέρει εἰς τὸν Πάπαν, εἰσερχόμενον διὰ τὴν παρευρεθῆ εἰς τὴν λειτουργίαν, τὸ χρυσοῦν ῥόδον. Ὁ ἄκρος Ἀρχιερεὺς, ἐνδεδυμένος χιτῶνα λευκὸν καὶ περιτραχήλιον, βάλλει, ἐντὸς τοῦ θυμιατηρίου, τὸ ὅποιον τῷ δίδει ὁ καρδινάλιος τοῦ ναοῦ, θυμίαμα, ἀπαγγέλλει τινὰς στίχους καὶ ἐκφωνεῖ ἓνα τῶν ὠραιότερων λόγων τῆς καθολικῆς λειτουργίας· ἔπειτα ἐναποτίθουσιν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ῥόδου τοῦ ἀποταλόντος τὴν καρδίαν τῆς ἀνθοδέσμης καὶ πρὸς τοῦτο ὄντος διευθετημένου, ὀλίγον βάλσαμον τῆς Περουβίας, καὶ ὀλίγην κόκκιν μύσχου, τὸ φαίνει μὲ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ καὶ τὸ θυμιάζει· ὁ προσεγγὼν τῷ Πάπα τὸ ῥόδον κληρικὸς, ἀναλαμβάνει αὐτὸ καὶ τὸ φέρει, πορορευόμενος τοῦ ἀρχιερέως, μέχρι τοῦ ναοῦ, ὅπου κατατίθεται ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης κάτωθεν τοῦ σταυροῦ, ἐπὶ χρυσοκεντήτου καὶ πολυτιμοτάτου μεταξωτοῦ ὑφάσματος, γρώματος ῥοδίνου· ἐκεῖθεν δὲ ὁ αὐτὸς κληρικὸς τὸ μετακομίζει ἔπειτα εἰς τὸ ἱεροφυλαχεῖον.

Ἄλλοτε ἡ τελετὴ ἐγίνετο, οὐχὶ ἐντὸς τῶν παπικῶν ἀνακτόρων, ἀλλ' εἰς διαφόρους ἄλλας τῆς Ρώμης ἐκκλησίας. Ὁ Πάπας ἀνεχώρει ἀπὸ τὰ Λατερανικὰ Ἀνάκτορα ἐφιππος μεθ' ὅλης τοῦ τῆς αὐλῆς, ἥτις ἀπιτέλει λαμπρὴν ἱππέων συνοδίαν· ὅταν ἐφθάνει εἰς τὸν ὠρισμένον ναὸν, ἐψάλλει τὴν λειτουργίαν, καὶ, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπεύθυνε τὴν πρὸς τὸν λαὸν ὁμιλίαν. Ἐπειτα δὲ λαβὼν τὸ χρυσοῦν ῥόδον, καὶ εὐλογήσας αὐτὸ καθ' ὅν ἀνωτέρω διεγράψαμεν τρόπον, τὸ ἐπεδείκνυσεν εἰς τὸν λαόν, ἐξηγῶν τὴν μυστηριώδη αὐτοῦ σημασίαν. Μετὰ τὴν τελετὴν, ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἀνάκτορα πάλιν ἐφιππος μεθ' ὅλων τῶν αὐλικῶν, εἶχεν εἰς τὴν χεῖρά του τὸ χρυσοῦν ῥόδον. Τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου του ἐκράτει ὁ ἐπαρχος τῆς Ρώμης, ἐνδεδυμένος πορφύραν χρυσοπάρυφον. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λατερανικοῦ ναοῦ ὁ ἀρχὼν οὗτος ἐβόηθει τὸν Πάπαν νὰ καταβῇ τοῦ ἵππου, κρατῶν τὸν ἀναβολέα καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ἐδωρεῖτο εἰς αὐτὸν ὁ Πάπας τὸ Χρυσοῦν ῥόδον, τὸ ὅποιον οὗτος γονυπετῆς λαμβάνων, ἠτπάζετο μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαδίας τοὺς πόδας τοῦ Πάπα.

Ἐφέτος ἡ λειτουργία ἐφάλη ὑπὸ νεωστὶ τινος προχειρισθέντος Γάλλου Καρδινάλιου· ὅλοι τοῦ ἱεροῦ γυντος, τῶν παρευρισκομένων καὶ τῆς ἁγίας τραπέζης οἱ στολισμοὶ ἦσαν γρώματος ῥοδίνου· αὐτοῦ τοῦ Πάπα ὁ μανδύας καὶ τὸ περιτραχήλιον, καθὼς καὶ τῶν Καρδινάλιων ὁ χιτὼν, ἡ ζώνη, καὶ τὸ περιώμιον εἶναι τοῦ αὐτοῦ γρώματος, τὸ ὅποιον διατηροῦν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἥτις, εὐλόγως λαμπρὴν, ὡμομάσθη Κυριακὴ τῶν ῥόδων.

Τί κερδίζουν οἱ ἱατροὶ εἰς τὴν Ἰνδικήν.—Οἱ ἱατροὶ δὲν κερδίζουν σήμερον εἰς τὴν Ἰνδικὴν ὅσα ἄλλοτε, καὶ μάλιστα καθ' ἣν ἐποχὴν διώκει τὴν χώραν ταύτην ὁ ἀδελφὸς τοῦ λόρδου Οὐελλιγκτῶνος, ὁ μαρκίων Οὐελλεσλέυς· καὶ ὅμως εἰς κἀνὲν μέρος τῆς Εὐρώπης τὰ ὠφελήματα αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰ ὠφελήματα τὰ ὅποια ἔχουσι καὶ τώρα ἀκόμη εἰς τὴν γῆν ἐκείνην τῆς ἐπαγγελίας. Πρὸ εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα ἐτῶν, οἱ δύο ὀνομαστότεροι ἱατροὶ τῆς Καλκούττης εἰσέπραττον κατ' ἔτος 10 ἕως 15,000 λίρας ἥτοι 280 ἕως 420,000 δραχμάς. Καθ' ὅσον ἡ πόλις αὕτη ἀπέβαινε ἐμπορικωτέρα καὶ ἀγγλικωτέρα, ἡλαττοῦτο καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἱατρικῶν ἀντιμισθιῶν· τὰ νῦν δὲ ἡ λαμπροτέρα πελατεία δὲν παρέχει κατ' ἔτος πλείονας τῶν 250,000 δραχμῶν· πῶς ἄρα, τὸ ὅποιον, μ' ὅλην τὴν ὕφεσιν αὐτοῦ, θέλουσι ζηλεύσει, ὑποθέτομεν, οἱ ἱατροὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὁ γενικὸς διοικητὴς ἀντιπροσωπεύει τὸν ἡγεμόνα, ἡ καλχτέρα, ἡ ἐντιμωτέρα καὶ ἡ ἐπικερδεστέρα θέσις εἶναι ἡ τοῦ ἱατροῦ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ, ἥτις δὲν παρέχει εἰς τὸν ἔχοντα αὐτὴν εὐτυχῇ ἄνθρωπον ὀλιγωτέρας τοῦ 40,000 δραχμῶν κατ' ἔτος.

Εἰς τὴν Καλκούτταν δὲν εἶναι συνήθεια νὰ πληρόνται οἱ ἱατροὶ διὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν, οὐδὲ νὰ στέλλωσιν οὗτοι λογαριασμὸν ἀντιμισθίας. Λί οἰκογένειαι πληρόνθουσι τὸν ἱατρὸν αὐτῶν κατ' ἔτος καὶ τὸν ἔχουσιν εἰς τὴν διάκρισιν των· ὥστε ἄνθρωπος κατοικῶν εἰς τὴν γειτονίαν τοῦ ἱατροῦ, τὸν στέλλει, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, 1500 δραχμάς, ἐνῷ ἄλλος κατοικῶν ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν καὶ ἔχων πολυάριθμον οἰκογένειαν δὲν τὸν στέλλει περισσότερα· ἀλλ' αἱ πλούσιαι οἰκογένειαι δίδουσι συνήθως εἰς τὸν ἱατρὸν των κατ' ἔτος 2500 ἕως 3000 δραχμάς.

Οἱ στρατιωτικοὶ ἱατροὶ λαμβάνουσι σύνταξιν, μετὰ εἰκοσαετῇ μὲν ὑπηρεσίαν 5000 δρ. κατ' ἔτος· μετὰ εἰκοσιονετῇ δ' ἐτῶν ὑπηρεσίαν, 8,000 δραχμ. μετὰ τριακονταδύο, 9500 δρ. μετὰ τριακονταπέντε, 13,000 δρ. μετὰ τριακονταοκτώ, τέλος, 18,000 δρ. Εἰς τὸν χρόνον τοῦτον περιλαμβάνεται καὶ τριετὴς ἀπουσίας ἀδεια.

Ἐπὶ πᾶτιν, οἱ ἱατροὶ ἐσύστησαν αὐτόθι ἰδίαν οἰκονομικὴν ἐταιρίαν, ἥτις, διατηρουμένη ἀπὸ τῆς συνδρομῆς ὅλων, πληροῖται εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐτησίαν σύνταξιν 8,000 δραχμῶν, μετὰ δεκαεπτὰ ἐτῶν ὑπηρεσίαν· ὥστε ὁ στρατιωτικὸς ἱατρὸς, μετὰ δεκαεπτὰ ἐτῶν πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, ἐπανερχεται εἰς τὴν ἐστίαν του μὲ 13,000 δραχμῶν ἐτησίαν σύνταξιν.

— Πιθανότης περὶ τῆς ἀνευρέσεως τῶν Πολιτειῶν τοῦ Ἀριστοτέλους. — Ὁ γνωστὸς Γάλλος φιλόλογος Οὐλλεμαίος, ἐπιχειρήσας κατ' αὐτὰς νέαν

ἐκδοσιν τῆς τοῦ Μοντεσκίου *Πραγματείας περὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ τῆς παρακμῆς*, ἐπεσφύναψεν εἰς αὐτὴν πολλὰς λόγου ἀξίας σημειώσεις, ὧν μία ἐκτιθῆσιν ἐν πλάτει τὰς πιθανότητας ὅσαι ὑπάρχουσι τοῦ ν' ἀνευρεθῇ τὸ μέγα καὶ πολύτιμον τοῦ Ἀριστοτέλους σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται *Πολιτεῖαι πόλεων* καὶ περιεῖχε τὴν περιγραφὴν πολλῶν πολιτειῶν. Αναφέρομεν ἐν κεφαλαίῳ τὰ συμπεράσματά του.

Ἡ ἀπόφασις, λέγει, τοῦ ἀριστοουργήματος αὐτοῦ εἶναι τόσῳ μᾶλλον θλιβερά ὅσῳ πιθανώτατον εἶναι, ὅτι ἐσώζετο μέχρις ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Καὶ αἱ μὲν ἔρευναι αἱ ἐν τῇ παρελθούσῃ ἐκατονταετηρίδι, δι' ἐπιμελείας τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως, κατὰ τὴν ἀνατολὴν, γενόμεναι πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ, ἀπέβησαν μάταιαι. Ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ Ἀραβες, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, ἐμελέτησαν πολὺ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους μετέφρασαν καὶ τὴν περὶ Πολιτειῶν μεγάλην ἐκείνην πραγματείαν. Τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τοῦ ἑγκώδους φιλολογικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ καταλόγου τοῦ Χατοῦ Κύφα, τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ Βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων καὶ συγχειμένου ἐξ ἑκατὸν ἐνδεκα τόμων, εἰς ἓνα τῶν ὁποίων ὁ Ἀραβὶ κριτικὸς, ὅστις ἔζη ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ ἐκατονταετηρίδι, μνημονεύει τῆς εἰς τὴν γλῶσσάν του μεταφράσεως τῆς συγγραφῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, αὐτῆς περιλαμβανούσης, λέγει, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν περιγραφὴν ἑκατὸν ἐνενήκοντα καὶ μιᾶς ἐπικρατειῶν καὶ πολιτειῶν. Τὸ ζήτημα λοιπὸν εἶναι καὶ ἐν τῷ πρωτότυπον ἀπωλέσθη τυχὸν διὰ παντὸς, ἢ δὲν δύναται ἄρ' αὖτε ν' ἀνευρεθῇ ἡ Ἀραβικὴ τοῦλάχιστον μετάφρασις ἢ εἰς τὴν ἀνατολὴν, ἢ μᾶλλον εἰς Μαρόκκον, εἰς Μεκίτζ, εἰς Φέζ, τῶν ὁποίων τὰ ἴτζαμιά εἶχεν ἄλλοτε σχολὰς ἐπιστημονικὰς καὶ βιβλιοθήκας; Ὅθεν ὁ σφόδρ' Οὐίλλεμαίνος προσκαλεῖ τοὺς τῆς Ἀλγερίας ἄρχοντας Γάλλους, τοὺς εἰς ἄμεσον καὶ πρόχειρον καὶ ἀδιάλειπτον διατελοῦντας σχέσιν πρὸς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς βορείου Ἀφρικῆς, ν' ἀναζητήσωσιν ἐπιμελῶς τὴν μετάφρασιν ἐκείνην, ἣς διδίδει καὶ τὸν τίτλον, οὕτως ἔχοντα: *Κετὰμπ Σιασσάτ Ἀλμοδέτ*. Εἶδε δὲ εἰσακουσθῇ ἡ φωνὴ αὐτοῦ καὶ πραγματωθῇ ἡ ἐλπίς· διότι ἐξ ὅλων τῶν ἀπολειθέντων θησαυρῶν τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, οὐδενὸς ἄλλου ἢ ἀνεύρεσις δύναται νὰ διαγύσῃ φῶς πλεονέτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαιότητος.

Γινώμαι καὶ ἀξιώματα. — Ὁ βίος τοῦ ἐξόχου ἀνδρὸς διακρίνεται ἀπὸ τὸν βίον τοῦ ἀνοήτου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος περιπίπτει εἰς τινὰς μεγάλας ἀνοησίας, ὁ δὲ δεύτερος, εἰς πολλὰς μικράς.

Ἀληθῶς ἰσχυρὸς εἶναι ὁ γινώσκων ἐνίοτε νὰ ἐνδίδῃ.

Ὁ μᾶλλον ἀγαπώμενος ἄνθρωπος εἶναι ὁ μᾶλλον ἀγαπῶν.

Ἡ συναίσθησις τοῦ δικαίου εἶναι τοσοῦτον σπανία, ὥστε ἡ μεταξὺ ἴσων φιλία δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ.

Τὸ ἐλάχιστον ἀμάρτημα τοῦ δυστυχοῦς εἶναι βαρὺ εἰς τὴν στάθμην τῆς κρίσεως ἡμῶν.

Προτιμῶμεν ν' ἀποδώσωμεν τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ εἰς αὐτὸν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν τύχην, ἥτις, ἐντούτοις, ἐπανεργεῖ ἐπίσης ἐφ' ἡμᾶς.

Μὴ παραπονήσῃς ἐνώπιον ἀνθρώπου δυστυχιστέρου ἀπὸ ἐσένα, διότι καθιστᾷς εὐρυτέραν τὴν πλῆγην αὐτοῦ.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ,

Ἀριθμὸς 8.

(Ἰδ. Φυλλ. 45)

—o—

ΑΙ ΑΙΤΗΣΕΙΣ.

Ἐπὶ χροῦ μὰλλιά ἐφόρει
κίρκινον λουλούδι ἢ κόρη.

— Δὸς, τὴν εἶπα, δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο πρὶν δὲν σὲ ζητῶ.

—o—

Μὲ τὸ εἶδαι τὸ ἀπράτο,
καὶ τὸ εὐέλμα ρίπτει κάτω.

— Δὸς, τὸ εὐέλμα δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο εἶπα δὲν ζητῶ.

—o—

Μὴ ματὰ σὰν φῶς μὲ ρίχνει,
καὶ τὸ στόμα γέλοιο δείχνει.

— Δὸς φίλ' ε' τὸ στόμα αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

—o—

Χεῖλα μέλι μὲ προβάλλει,
καὶ τὸ στήθος σιῆθος πᾶλλει.

— Δὸς τὸ στήθος δὸς μ' αὐτό,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

—o—

Σὰν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει
καὶ ε' τὴν ἀγκαλῆ μου πίπτει.

— Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ.
Τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον τῆς Πανδιώρας, ἐν τῷ ἄρθρῳ τῷ ἐπιγεγραμμένῳ Ἡ ἐν Πειραιεὶ εορτὴ, τὸ Γαλλικὸν ἀτμόπλοον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου, γυνὴ εἰς τὸν Μ. Βασιλεῖα καὶ τὴν Μ. Βασίλισσιν, ὠνομάσθη ἐκ παραδρομῆς, Σαπτελ, ἐνῶ ὠνομάζετο ἀληθῶς Κέρολος ὁ Μέγας.

—o—